22/09/2019

“Όταν ο Πέτρος αναγνωρίζει ότι ο Χριστός δεν ήταν ένας απλός προφήτης”

/ Γνώμες

Ιεροδιάκονος Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή ο Ευαγγελιστής Λουκάς μας διηγείται την κλήση, το κάλεσμα δηλαδή, των τριών προκρίτων Μαθητών και Αποστόλων, ήτοι του Πέτρου (Σίμωνος), του Ιωάννου και του Ιακώβου.

Οι Απόστολοι εργάζονταν με ζήλο, πρόθυμοι και χαρούμενοι να εργαστούν. Καθώς βάδιζε ο Κύριος στην θάλασσα της Γεννησαρέτ, όπου πλήθος του λαού τον ακολουθούσε, είδε δύο πλοία και τους ψαράδες να πλύνουν τα δίχτυα. Μόλις είδαν

τον Κύριον, διέκοψαν την εργασία τους, ώστε να ακούσουν με προσοχή και ευλάβεια το Κυριακό λόγιο, δηλαδή τον λόγο του Κυρίου.Και καθώς βλέπει δυο μικρά πλοία αραγμένα στη λίμνη, μπαίνει σ’ ένα από αυτά· είναι το πλοίο του Σίμωνα. Και τον παρακαλεί να το σύρει λίγο πιο μέσα στη λίμνη για να διδάξει τα πλήθη μέσα από το πλοίο αυτό. Όταν τελείωσε τη διδασκαλία του ο Κύριος, λέει στον Σίμωνα: Φέρε πάλι το πλοίο στα βαθιά νερά της λίμνης και ρίξτε τα δίχτυα σας. Ο Σίμων όμως με έκπληξη του αποκρίνεται: Διδάσκαλε, όλη τη νύχτα κοπιάσαμε ρίχνοντας τα δίχτυα και δεν πιάσαμε τίποτε. Αφού όμως το λες εσύ, θα ρίξω το δίχτυ. Και το θαύμα που ακολούθησε ήταν εντυπωσιακό. Το δίχτυ τους γέμισε τόσο πολλά ψάρια, ώστε άρχισε να σχίζεται[1].

Τότε συγκινημένος ο Πέτρος λέει στον Χριστό «ἔξελθε ἀπ᾽ ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε[2]».Ο Πέτρος αναγνωρίζει ότι ο Χριστός δεν ήταν ένας απλός προφήτης, αλλά ο ίδιος ο Θεός. Αισθάνεται ανάξιος να φιλοξενεί στο πλοίο του τον ίδιο τον Χριστό, συναισθανόμενος την αμαρτωλότητά του. Αλλά αντί ο Χριστός να του απαντήσει «σ’ εὐχαριστῶ για την ὑπόδειξη», γιατί πραγματικά, τι δουλειά μπορεί να έχει ένας άγιος με τους αμαρτωλούς, του απάντησε:«μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν[3]». Δηλαδή, μη φοβάσαι. Από τώρα και στο εξής θα παίρνεις με τα δίκτυα του κηρύγματός σου ζωντανούς ανθρώπους και θα τους οδηγείς στη βασιλεία των ουρανών.Είναι η ίδια προτροπή που ακούμε και σε άλλο σημείο του Ευαγγελίου: «δεύτε καί ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων[4]».Ο Κύριος καθησύχασε τον Πέτρο και αποδέχθηκε την ομολογία του ως την μεγαλύτερη απόδειξη γνήσιας μετάνοιας. Από ψαράς της Γαλιλαίας έγινε κήρυκας και απόστολος του Χριστού.

Η περικοπή καταλήγει με μια πράξη καθολικής ανατροπής της ζωής των τριών αλιέων (ψαράδων). Εγκατέλειψαν τα πάντα, άφησαν πίσω το επάγγελμα και τις οικογένειές τους και ακολούθησαν τον Χριστό, έτσι απλά, χωρίς όρους και προϋποθέσεις, χωρίς να μπορούν να φανταστούν τί επρόκειτο να ζήσουν κοντά Του, χωρίς να διανοούνται τις Θείες αποκαλύψεις των οποίων θα γίνονταν μέτοχοι. Και ο Κύριος τους έκανε αλιείς ανθρώπων.

Μέρα με την ημέρα ο Απόστολος Πέτρος, και γενικά όλοι οι Απόστολοι καταλάβαιναν ότι κλήθηκαν να γίνουν Απόστολοι του Χριστού, για να μαζέψουν τα αδέσποτα τέκνα του Χριστού από την θάλασσα του συγκεχυμένου βίου μας, στη Βασιλεία του Κυρίου. Το έργο αυτό οι Απόστολοι διεξήγαγαν, εν Αγίω Πνεύματι, με συνέπεια, με ενθουσιασμό, με ακλόνητη πίστη στον Αναστημένο Χριστό, με πλήρη επίγνωση της αποστολής τους, να οδηγήσουν τους ανθρώπους στην ζωή της Εκκλησίας και να τους κάνουν μέλη του Σώματος του Χριστού. Επρόκειτο για αλιεία που δεν αποσκοπούσε σε οιοδήποτε προσωπικό όφελος, στο παραμικρό υλικό

κέρδος, ούτε καν στην ανθρώπινη τιμή και δόξα. Δεν είναι τυχαίο που καλούνται, άνθρωποι της θάλασσας και της αλιείας για το αποστολικό έργο.

Βασικό και απαραίτητο συστατικό του μυστηρίου της ιεράς εξομολογήσεως, αποτελεί η ομολογία του Πέτρου. Χωρίς τη μετάνοια δεν μπορεί να υπάρξει σωτηρία. Δεύτερο βάπτισμα χαρακτηρίζονται στην πατερική παράδοση τα δάκρυα της μετάνοιας. Η εξομολόγηση είναι η βάση της σωτηρίας μας, αρκεί να την τελούμε και να την αποδεχόμαστε με φόβο Θεού, πίστη και αγάπη[5].

Μπροστά στον Χριστό ανοίγουν τα μάτια της ψυχής του και συναισθάνεται τις αμαρτίες του και με τον απλό και αυθόρμητό του τρόπο εξωτερικεύει τη συντριβή του. Είχε αυτογνωσία ο Πέτρος, το πρώτο και απαραίτητο στοιχείο της μετάνοιας. Αυτή η αρετή τον συνόδευε σε όλη του την ζωή. Η υπακοή, η προθυμία και η ταπείνωση του Πέτρου προς τον Διδάσκαλο αποτελεί βασικό πυλώνα στην σημερινή περικοπή. Αυτές τις αρετές καλούμαστε να αγωνιστούμε να τις εγκολπωθούμε και να τις κάνουμε σημαίες στη ζωή μας.

Αγαπητοί αδελφοί, είναι σπουδαίο και σημαντικό το γεγονός της εισόδου του Θεού στις πτυχές της καθημερινότητας του ανθρώπου. Ο Χριστός είναι εκείνος, ο οποίος εισέρχεται στις σχέσεις των ανθρώπων, στην εργασία τους, στο χώρο τους, στον χρόνο τους, στο πόνο τους, στην χαρά τους, στην ζωή τους. Δεν αφήνει τίποτα έξω από την αγάπη του, το έλεος του, το φως του, τη χάρη του. Ο άνθρωπος είναι εκείνος ο οποίος εξορίζει τον Χριστό για να επικρατήσει το δικό του, πολλές φορές αρρωστημένο από τον εγωισμό θέλημα. Ας αφήσουμε τον Χριστό να εισέλθει και να ενεργήσει στη ζωή μας, ώστε να ζούμε μέσα στην αφειδώλευτη αγάπη του. Αυτό που πλήθυνε τους πιστούς δεν ήταν ανθρώπινο επίτευγμα, αλλά η επενέργεια του Θεού την οποία διακόνησαν και διακονούν άνθρωποι με πίστη και υπακοή, δίχως να περιμένουν τίποτα, παρά μόνο για την αγάπη του Θεού, αφού: «τοῖς ἀγαπώσι τόν Θεόν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν[6]».

Αμήν!

Παραπομπές:
[1]Λουκά 5, 4-6.
[2]Λουκά 5, 8.
[3]Λουκά 5, 10
[4]Ματθαίου 4,19.
[5](+) Μητροπολίτου Φθιώτιδος Νικολάου, «Εις επίγνωσιν Θεού», εκδ. Αποστολική Διακονία, 199, σελ. 209 – 218.
[6]Ρωμαίους 8,28.

πηγή:https://www.pemptousia.gr